

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **POLÁRKA s.r.o.**, se sídlem U Kamýku 284/11, Praha 4, zastoupen Mgr. Tomášem Lázničkou, advokátem se sídlem Jindřicha Plachty 28, Praha 5, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem A. Čermáka 2a, Praha 6, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2014, č. j. 11 A 169/2013 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2014, č. j. 11 A 169/2013 – 27, ve výroku II., tedy v části, kterou tento soud zamítl jeho žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu ve věci kombinované ochranné známky č. 187241 ve znění „POLÁRKA.“ Žalobou se stěžovatel domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost vyznačit platnost ochranné známky v rejstříku, obnovení zákonného stavu a žádal navrácení práv k ochranné známce podle smlouvy TRIPS.

[2] Městský soud vyhodnotil situaci tak, že se stěžovatel svým podáním ze dne 18. 6. 2013 adresovaným žalovanému zřejmě domáhal obnovy zápisu ochranné známky podle § 29 zákona č. 441/2003 Sb. o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o ochranných známkách“). Podle tohoto ustanovení platí zápis ochranné známky deset let ode dne podání přihlášky. Nepožádá-li vlastník o obnovu zápisu, ochranná známka zanikne. Žádost se podává nejdříve ve lhůtě 12 měsíců před skončením doby platnosti, nejpozději v den skončení platnosti. Žádost

lze nejpozději podat v dodatečné lhůtě šesti měsíců po uplynutí doby platnosti ochranné známky. Je-li žádost podána mimo tyto lhůty, považuje se za nepodanou.

[3] Soud dospěl k závěru, že na běh desetileté lhůty, která je stanovena v § 29 zákona o ochranných známkách, nemá vliv skutečnost, že je zápis ochranné známky předmětem soudního řízení, neboť zákon o ochranných známkách neobsahuje žádné ustanovení, které by stanovilo přerušování lhůty v důsledku soudního řízení. Za této situace soud uzavřel, že lhůta pro podání žádosti o obnovu zápisu uplynula deset let od podání přihlášky, tj. dne 25. 4. 2004. Poněvadž stěžovatel podal všechny své žádosti po této lhůtě (první dne 10. 11. 2006), tj. po lhůtách stanovených v § 29 zákona o ochranných známkách, nemohlo jeho podání zahájit řízení o obnově zápisu ochranné známky. Jelikož žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se nelze domáhat toho, aby správnímu orgánu bylo uloženo zahájit správní řízení (navíc řízení, které zákon výslovně neupravuje), nýbrž pouze toho, aby v průběhu již zahájeného řízení vydal správní orgán rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, shledal soud stěžovatelovu žalobu v této části nedůvodnou.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř.“

[5] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, jenž akceptuje skutečnost, že stát má nárok inkasovat poplatek za desetiletou ochranu ochranné známky i za dobu, po kterou byla tato známka nezákonně vymazána, a tudíž až do soudního rozhodnutí o zrušení výmazu nebyla nijak chráněna. U stěžovatele tak nebyla dodržena ani minimální doba ochrany 7 let stanovena ve smlouvě TRIPS. Stěžovatel poukazuje též na skutečnost, že žalovaný provedl záznam o zániku ochranné známky až v roce 2007 zpětně k roku 2004. Stěžovatel dále upozorňuje na to, že poplatek, který uhradil na obnovu zápisu v roce 2006, po zrušení výmazu soudem, byl vrácen až dne 25. 3. 2009. Stěžovatel se domnívá, že lhůta marně neuplynula a že svou žádost podal po cca sedmi letech ochrany, tj. v desetileté lhůtě stanovené zákonem. Stěžovatel poukazuje na to, že stát jako věřitel, který se sám dostal do prodlení odmítnutím úhrady správního poplatku od stěžovatele, se nemůže dovolávat tím dosaženého prodlení dlužníka. Nemůže rovněž svévolně rozhodovat, od kterého poplatníka plnění nepřijme, a tím vůči němu svévolně založí sankční dopady zákona. Stěžovatel závěrem poukazuje na to, že žalovaný stále přichází s novými právními konstrukcemi, kterými mu znemožňuje náhradu škody, jež mu vznikla opětovnými překvapivými a soudy rušenými rozhodnutími v posledních patnácti letech.

[6] S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud zrušil rozhodnutí městského soudu v napadené části a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení, nebo aby sám žalobě v její zamítnuté části vyhověl.

[7] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s rozsudkem městského soudu. Má za to, že postupoval zákonným způsobem, protože stěžovatel o obnovu zápisu prvně požádal až dne 10. 11. 2006, tedy více než rok po uplynutí dodatečné lhůty podle § 29 odst. 4 zákona o ochranných známkách. Žalovaný nemá žádnou možnost, jak obnovit zápis zaniklé ochranné známky, jejíž vlastník o obnovu zápisu nepožádal v zákonné lhůtě. S ohledem na uvedené navrhuje žalovaný kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[8] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel poukazuje na charakter rozhodování o ochranných známkách, který je jak veřejnoprávní, tak soukromoprávní. Stěžovatel má za to, že jakmile došlo ve správním soudnictví k pravomocnému zrušení správního rozhodnutí o výmazu předmětné ochranné známky, povinností žalovaného bylo nejen

pokračování

pokračovat ve správním řízení i nadále, ale současně i vyznačit tento stav v rejstříku ochranných známek, a tím ustát v omezování ochrany vlastnického práva stěžovatele k této ochranné známce. Tím spíše to platí od okamžiku, kdy byl návrh na její výmaz vzat zpět. Stěžovatel poukazuje též na to, že sám žalovaný vznáší pochybnost o charakteru správního poplatku za zápis ochranné známky. Pokud by se skutečně jednalo o poplatek jenom za provedení zápisu, správní poplatek na každých deset let by potom už neměl žádný logický podklad, neboť k opakování zápisu již nedochází, pouze se prodlužuje ochrana o dalších deset let.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná. Nejsou však přípustné všechny uplatněné námitky. Námitku ohledně povahy poplatku za zápis ochranné známky stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ač mu v tom nic nebránilo; taková kasační námitka je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[10] Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] S ohledem na skutkovou složitost věci a její mnohaleté trvání považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné popsat nejprve genezi celého právního sporu.

[13] Žalovaný správní orgán dne 27. 9. 1995 zapsal do rejstříku ochranných známek kombinovanou známku stěžovatele č. 187241 ve znění „POLÁRKA“ s právem přednosti ode dne 25. 4. 1994 (dále též jen „ochranná známka stěžovatele“ nebo „předmětná ochranná známka“); řízení o této ochranné známce je vedeno pod sp. zn. O - 88896. Stěžovatel tuto ochrannou známku nabyl v roce 1997 převodem od jejího původního majitele společnosti Černý a Černý, spol. s r. o. Již dne 7. 9. 1995 zapsal žalovaný do rejstříku ochranných známek slovní ochrannou známku společnosti PRAGOLAKTOS, a. s. (později ALIMPEX FOOD a. s.), č. 187158 rovněž ve znění „POLÁRKA“ s právem přednosti od 3. 11. 1993; řízení o této známce je vedeno pod sp. zn. O - 83936.

[14] Oba majitelé ochranných známek podali žalovanému návrhy na výmaz ochranné známky konkurující společnosti. Spor se tak rozvětvil do dvou linií. Pro nyní projednávanou věc je podstatná první linie, v níž byl podán dne 28. 9. 1998 návrh na výmaz ochranné známky stěžovatele č. 187241 společností PRAGOLAKTOS, a. s. (později ALIMPEX FOOD, a. s.). Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 4. 2000 byla ochranná známka stěžovatele k tomuto návrhu vymazána podle § 25 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, v tehdy účinném znění (dále jen „předchozí zákon o ochranných známkách“). Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí dne 29. 5. 2000 rozklad, který byl rozhodnutím předsedy úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 12. 4. 2001 zamítnut a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno; rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 4. 2001. Stěžovatel se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí žalobou podanou dne 5. 6. 2001 k Vrchnímu soudu v Praze. O žalobě pak věcně rozhodl Nejvyšší správní soud až dne 24. 10. 2006 (tj. více než po pěti letech) rozsudkem č. j. 5 A 83/2001 - 121 (právní moc 27. 10. 2006) tak, že napadené rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 12. 4. 2001 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V předmětném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „je nesporné, že rozhodnutí ve věci sp. zn. O-88896 vycházejí z rozhodnutí ve věci sp. zn. O-83936. Pokud by totiž žalobkyně uspěla s návrhem na výmaz ochranné známky č. 187 158, odpadla

by ve správním rozhodnutí ze dne 12. 4. 2001 uváděná překážka starší ochranné známky. “Nejvyšší správní soud tak zavázal žalovaného vyčkat vyřešení sporu vedeného v druhé linii, neboť se jedná o řízení právně i věcně související.

[15] Žalovaný s odkazem na předmětný rozsudek učinil dne 1. 11. 2006 opětovný zápis ochranné známky stěžovatele do rejstříku, přičemž v něm vyznačil poznámku *platný dokument – prošlá poshovorací lhůta*. Stěžovatel nebyl o této skutečnosti žalovaným informován, dozvěděl se o tom z online databáze ochranných známek. Na základě uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu podal stěžovatel žalovanému dne 10. 11. 2006 žádost o obnovu zápisu ochranné známky č. 187241, načež jej žalovaný vyzval dne 13. 11. 2006 k zaplacení správního poplatku, který následně stěžovatel zaplatil. Dne 3. 4. 2007 byla podána urgence vyřízení žádosti. Dne 18. 5. 2007 zaslal žalovaný stěžovateli sdělení, že s ohledem na datum podání přihlášky předmětné ochranné známky dne 25. 4. 1994 uplynula dne 25. 10. 2004 lhůta pro podání žádosti o obnovu zápisu podle § 29 odst. 2 a 4 zákona o ochranných známkách, a to bez ohledu na to, že v rejstříku ochranných známek byla tato ochranná známka vedena jako vymazaná. S ohledem na uvedené byl v rejstříku ochranných známek vyznačen zánik předmětné ochranné známky stěžovatele podle § 29 odst. 1 zákona o ochranných známkách. Téhož dne bylo rozhodnuto o vrácení správního poplatku stěžovateli (stěžovateli doručeno dne 22. 5. 2007). Následně probíhala další komunikace mezi žalovaným a stěžovatelem ohledně možnosti obnovy zápisu ochranné známky či složení správního poplatku do notářské úschovy.

[16] V druhé linii sporu pak došlo k tomu, že o (druhé) žádosti stěžovatele o výmaz konkurenční ochranné známky společnosti PRAGOLAKTOS, a. s. (později ALIMPEX FOOD, a. s.) ze dne 30. 9. 1999 bylo žalovaným rozhodnuto dne 20. 3. 2000 zamítavě. Podaný rozklad byl zamítnut rozhodnutím ze dne 1. 12. 2000 a rozhodnutí žalovaného bylo potvrzeno. Toto rozhodnutí stěžovatel napadl žalobou k Vrchnímu soudu v Praze ze dne 23. 2. 2001. O této žalobě rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 8. 2005, č. j. 6 A 15/2001 – 65, jímž rozhodnutí o rozkladu zrušil. Následně bylo vydáno nové rozhodnutí o rozkladu stěžovatele, jímž byl rozklad opětovně zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. I proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o níž rozhodl rozsudkem ze dne 29. 2. 2008, č. j. 9 Ca 80/2006 - 65, Městský soud v Praze, který posoudil argumentaci správních orgánů jako zákonnou a správní žalobu zamítl. Rovněž Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele rozsudkem ze dne 19. 11. 2008 č. j. 3 As 35/2008 – 94. K ústavní stížnosti stěžovatele však Ústavní soud nálezem ze dne 1. 3. 2010, sp. zn. IV. ÚS 298/09, zrušil jak posledně uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a městského soudu, tak i rozhodnutí žalovaného o rozkladu ze dne 1. 12. 2000. Ústavní soud měl za prokázané, že žalovaný a správní soudy ve své rozhodovací činnosti nevzali v úvahu všechny skutečnosti, které by mohly mít vliv na ochranu vlastnického práva stěžovatele, a to do značné míry v důsledku nepřehledné a nesprávné činnosti žalovaného. Následně tak došlo ke zrušení prvostupňového rozhodnutí rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 20. 12. 2010. Žalovaný poté dne 14. 11. 2012 vydal nové rozhodnutí o žádosti stěžovatele ze dne 30. 9. 1999; opětovně ji zamítl. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno předsedou žalovaného dne 1. 7. 2013. Žaloba proti uvedenému rozhodnutí je v současné projednávána u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 141/2013.

[17] V první linii sporu pak stěžovatel dále pokračoval ve své snaze o obnovení zápisu ochranné známky. Dne 8. 10. 2010, poté, co Ústavní soud rozhodl tak, že stěžovatelova práva byla porušena, protože je právně i logicky jediným možným vlastníkem ochranné známky „POLÁRKA“, zaslal stěžovatel žalovanému další podání, v němž urgoval projednání předmětné věci a objasnil také svůj názor na tvrzenou nemožnost obnovy zápisu. Následně, dne 30. 5. 2012, byla žalovanému zaslána tři podání ve věci vyznačení platnosti ochranné známky. Žaloba ohledně

pokračování

nečinnosti žalovaného odůvodněna uvedenými podáními byla jako opožděná odmítnuta prvním výrokem kasační stížností napadeného rozsudku; proti této části rozsudku městského soudu kasační stížnost nesměruje. Dne 18. 6. 2013 podal stěžovatel žalovanému další podnět ohledně obnovy zápisu ochranné známky s poukazem na průtahy v řízení, přičemž tento podnět je posuzován v nyní projednávané věci. V odpovědi žalovaného ze dne 9. 7. 2013 byl stěžovatel upozorněn, že řízení o jeho ochranné známce č. 187241 je závislé na výsledku řízení o kolizní ochranné známce č. 187158. Poté, co bude toto řízení pravomocně ukončeno, bude přistoupeno k novému projednání a vydání rozhodnutí ve věci ochranné známky č. 187241. Na další podání stěžovatele reagoval žalovaný sdělením, dle kterého by bylo možno stěžovateli vyhovět pouze v případě, byl-li by rozsudek Nejvyššího správního soudu vydán do 25. 4. 2004 nebo pokud by stěžovatel v této lhůtě požádal o obnovu zápisu. Poněvadž byl rozsudek vydán až dne 24. 10. 2006 a stěžovatel o obnovu zápisu požádal až dne 10. 11. 2006, ochranná známka zanikla a ani zrušení rozhodnutí o jejím výmazu na tom nemohlo ničeho změnit. Dne 19. 8. 2013 předseda úřadu průmyslového vlastnictví vydal rozhodnutí č. j. O-88896/38954/2000/ÚPV (právní moc 20. 8. 2013), jímž zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2000 o výmazu ochranné známky stěžovatele a řízení zastavil, neboť navrhovatel [PRAGOLAKTOS a. s. (později ALIMPEX FOOD a. s.)] vzal svůj návrh zpět.

[18] Předně je nutno uvést, že kasační stížnost v této věci je, pokud jde o samotnou formulaci stížnostních námitek, velmi stručná, nekonzistentní a nese se víceméně v rovině výhrad k charakteru poplatku za zápis a obnovu zápisu ochranné známky, resp. k dodržení lhůty k podání žádosti o obnovu zápisu v roce 2006, a to bez toho, že by se konkrétně vymezovala proti jednotlivým závěrům uvedeným městským soudem v odůvodnění rozsudku vztahujícím se k napadenému výroku II. Tato skutečnost má pro rozsah vlastního přezkumu kasačním soudem zásadní význam. Řízení ve správním soudnictví je totiž ovládáno dispoziční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s., je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 – 48 judikoval, že „[k]asační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je podle ustanovení § 103 s. ř. s. koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. (...) V kasační stížnosti (...) je především třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spatřuje. Omezí-li se však stěžovatel v kasační stížnosti pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by jakkoli zpochybnil rozhodnutí soudu (...) a argumentačně podložil, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spočívá, nelze než konstatovat nedůvodnost takové kasační stížnosti, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámeček rozhodnutí soudu.“ (obdobně srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 – 59). Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se tedy musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se tak může uplatněnými kasačními námitkami zabývat toliko v rovině obecné; z hlediska rozsahu přezkumu se proto zdejší soud může vyjádřit prakticky jen k tomu, zda jsou závěry městského soudu přezkoumatelné, vnitřně konzistentní a v souladu s principy obecné a právní logiky.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti explicitně namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tento důvod však dále žádným způsobem nerozvádí, a tudíž jeho námitku nelze projednat. Jak již bylo zdejším soudem judikováno, „pouhé odkazy na právní předpis bez uvedení skutkových, na daný případ individualizovaných, výtek, nelze považovat za kasační námitky“ (k tomu

srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publikované pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Z úřední povinnosti Nejvyšší správní soud neshledal žádnou vadu, která by působila nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu nebo která by měla vliv na jeho zákonnost.

[20] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že již samotné podání stěžovatele ze dne 18. 6. 2013, jež stěžovatel označil jako „*Podnět k vyznačení platnosti ochranné známky v rejstříku, obnovení zákonného stavu, sp. zn. O-88896; žádost o navrácení práv k ochranné známce dle smlouvy TRIPS; uplatnění opatření proti nečinnosti; nepřiměřená délka řízení, průtahy v řízení,*“ lze označit za podání, z něž není tak docela zřejmé, čeho se stěžovatel domáhal. Jak již správně uvedl i městský soud, předmětné instituty zákon o ochranných známkách nezná. Ze spisu plyne, že ochranná známka stěžovatele nebyla obnovena ve lhůtě, a tudíž zanikla ze zákona již v roce 2004. Stěžovatelovo podání, cca 9 let po zániku ochranné známky, bylo městským soudem posouzeno dle jeho obsahu a dle nejbližšího institutu upraveného zákonem o ochranných známkách jako žádost o obnovu zápisu ochranné známky (§ 29 zákona). Poněvadž však byla tato žádost podána zjevně po lhůtě, nemohla mít s ohledem na § 29 odst. 5 zákona o ochranných známkách za následek zahájení správního řízení, v němž by mělo být vydáno rozhodnutí nebo osvědčení. Podle uvedeného ustanovení se žádost považuje za nepodanou, je-li podána mimo lhůty stanovené zákonem o ochranných známkách, a tudíž taková žádost není s to vyvolat zahájení správního řízení. Žalobou na ochranu proti nečinnosti se však nelze domáhat, aby byla správnímu orgánu uložena povinnost zahájit správní řízení. Lze se jí domáhat ochrany pouze v případech, kdy v průběhu správního řízení již zahájeného je správní orgán nečinný, tj. je v prodlení s vydáním rozhodnutí nebo osvědčení.

[21] K potvrzení závěru městského soudu poukazuje Nejvyšší správní soud na konstantní judikaturu, podle níž se nelze ochrany ve správním soudnictví podle ust. § 79 a násl. s. ř. s. dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Působnost těchto ustanovení je omezena na případy, kdy správní orgán má ve správním řízení povinnost vydat rozhodnutí, jímž má být založeno, změněno nebo závazně určeno právo nebo povinnost žalobce, nebo má povinnost vydat osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpал, pokud mu je ovšem příslušný procesní předpis zakládá, zákonné prostředky k ochraně před nečinností správního orgánu. K vynucení jiného konání správního orgánu než je vydání rozhodnutí nebo osvědčení ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. žalobní legitimaci nezakládá a není založena pravomoc soudu poskytovat ochranu proti jiné nečinnosti správního orgánu než takové, která spočívá v absenci vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení, a rozhodovat o povinnosti správního orgánu v určité době takový jiný úkon provést (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Ans 6/2010 - 142 a ze dne 26. 2. 2004, č. j. 1 Ans 1/2003 - 50, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98).

[22] Ve vztahu k žalobnímu tvrzení o nečinnosti žalovaného je argumentace městského soudu odpovídající. Nejvyšší správní soud má nicméně za to, že stěžovatelovo podání ze dne 18. 6. 2013 nebylo vůbec nutné kvalifikovat jako žádost o obnovu zápisu ochranné známky, nýbrž jej bylo lze považovat, právě s ohledem na jeho formulaci a velký časový odstup od zániku ochranné známky, za pouhý obecný podnět žalovanému. Ten byl pak neformálně vyřízen přípisem žalovaného ze dne 9. 7. 2013. K právě prezentovanému Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[23] Ust. § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definuje správní řízení jako postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti

pokračování

má anebo nemá. Za správní řízení lze tedy považovat pouze takový postup správního orgánu, jehož výsledkem má být konstitutivní či deklaratorní rozhodnutí, jehož vydání právní předpisy pro vymezené situace předpokládají. Citované ustanovení není vřezahrnujícím zmocněním pro správní orgány zahájit správní řízení a vydat rozhodnutí o čemkoliv. Podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Zcela obecné zmocnění správním orgánům být činné jakýmkoliv způsobem na základě jakéhokoliv podání by bylo s uvedeným požadavkem v rozporu. Je proto vyžadováno, aby každé zmocnění správních orgánů pro vydávání rozhodnutí či osvědčení bylo specifické pro vymezený okruh životních situací (srov. rozsudek ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 Ans 4/2012 - 33).

[24] Z ust. § 44 odst. 1 správního řádu přitom nelze obecně dovozovat, že doručením jakéhokoliv podání správnímu orgánu je zahájeno určité správní řízení. Citované ustanovení dopadá pouze na případy, kdy je již s určitým podáním spojeno zahájení řízení, a specifikuje, k jakému okamžiku je řízení považováno za zahájené.

[25] Pro vydávání osvědčení pak správní řád v ust. § 154 stanoví, že pokud správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že správní řád nedává obecnou pravomoc všem správním orgánům vydávat o čemkoliv osvědčení, nýbrž určuje jistá procesní pravidla pro případ, že zvláštní předpis stanoví pro konkrétní situace pravomoc správního orgánu vydávat osvědčení. Opět tedy musí jít o specifické zmocnění.

[26] Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelovo podání nelze považovat za návrh na zahájení konkrétního správního řízení ani vydání konkrétního osvědčení. Za dané situace bylo možné podání stěžovatele považovat za obecný podnět ke správní činnosti. Takový podnět však nezakládá právo stěžovatele na vydání konkrétního rozhodnutí, popř. osvědčení, kterému by odpovídala povinnost žalovaného dané rozhodnutí, popř. osvědčení, vydat. Absentuje-li taková povinnost správního orgánu, je pojmově vyloučena jeho nečinnost, a správní soud mu proto ani nemůže v řízení o žalobě podle ust. § 79 a násl. s. ř. s. takovou povinnost uložit.

[27] I kdyby zdejší soud aproboval závěr městského soudu, že se jednalo o (opožděnou) žádost o obnovu zápisu ochranné známky, na tomto místě je nutné upozornit, že ani včasná žádost o obnovu ochranné známky není způsobilá zahájit správní řízení v jeho pravém smyslu, a tudíž vyvolat nečinnost žalovaného, jak je definována v § 79 s. ř. s. Institut obnovy zápisu ochranné známky je upraven v § 29 zákona o ochranných známkách. Podle prvního odstavce tohoto ustanovení „*[z]ápis ochranné známky platí 10 let ode dne podání přihlášky. Nepožádá-li vlastník o obnovu zápisu, ochranná známka zanikne*“. Ve druhém odstavci je upravena samotná žádost: „*[z]ápis ochranné známky se na žádost vlastníka ochranné známky obnoví, a to vždy na dalších 10 let. Za podání žádosti o obnovu zápisu je vlastník povinen zaplatit správní poplatek podle zvláštního právního předpisu. Žádost o obnovu zápisu ochranné známky se podává nejdříve ve lhůtě 12 měsíců před skončením doby platnosti, avšak nejpozději v den skončení doby platnosti. Náležitosti žádosti o obnovu zápisu ochranné známky stanoví prováděcí právní předpis. Lhůtu k podání žádosti o obnovu zápisu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout*“. Čtvrtý odstavec upravuje tzv. poshovorací lhůtu pro podání žádosti, konkrétně stanoví, že „*[ž]ádost o obnovu zápisu lze podat nejpozději v dodatečné lhůtě 6 měsíců po uplynutí doby platnosti; v tomto případě musí být správní poplatek podle odstavce 2 zaplacen v dvojnásobné výši*“. Následky podání

žádosti mimo lhůty uvedené v odstavci 2 nebo 4 řeší odstavec pět, který pro tento případ zavádí právní fikci nepodání žádosti; „*v tomto případě Úřad žadateli vrátí již zaplacený správní poplatek.*“ Podle sedmého odstavce „*[o]bnova zápisu ochranné známky nabývá účinnosti k datu, k němuž uplyne doba platnosti zápisu ochranné známky; obnovu zápisu Úřad zapíše do rejstříku a zveřejní ve Věstníku.*“ Vyhláška č. 97/2004 Sb. k provedení zákona o ochranných známkách (dále jen „*prováděcí vyhláška*“) v § 9 odst. 1 stanoví náležitosti žádosti o obnovu zápisu, jimiž jsou pouze *údaje o ochranné známce, a podpis, a v § 9 odst. 2 upravuje další náležitosti pro případ, je-li součástí žádosti o obnovu zápisu ochranné známky žádost o omezení seznamu výrobků či služeb, pro které má být ochranná známka obnovena.* Správní orgán tak po obdržení žádosti o obnovu zápisu ochranné známky zkoumá pouze to, zda byla podána žádost s uvedenými náležitostmi v zákonem stanovených lhůtách a zda byl zaplacen poplatek, a jsou-li tyto podmínky splněny, je jeho povinností provést obnovu zápisu – zanést tento údaj do rejstříku ochranných známek. Nejsou-li tyto podmínky splněny, správní orgán obnovu zápisu neprovede a ochranná známka uplynutím doby deseti let od podání přihlášky *ex lege* zaniká. Lze tak uzavřít, že „*produktem*“ postupu správního orgánu není formální pozitivní nebo negativní akt, nýbrž buď faktický úkon spočívající v provedení záznamu do státem vedené evidence (rejstřík ochranných známek), anebo faktický úkon spočívající v „*nečinnosti*“ (neprovedení záznamu) s případným vrácením správního poplatku, byl-li zaplacen. Lze tak uzavřít, že tento úkon, ať již pozitivní (provedení obnovy zápisu) či negativní (neprovedení obnovy zápisu), s ohledem na uvedené, má povahu tzv. jiného úkonu podle § 158 odst. 1 správního řádu. Správní orgán si pak svévolně nemůže rozšiřovat svou působnost a vydat stěžovatelem požadované rozhodnutí, které mu zákon neukládá. Takový postup by byl postupem v rozporu s ust. čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a bylo by jej nutno posoudit jako postup *ultra vires*. Poněvadž zde tedy absentuje správní řízení a tedy i povinnost správního orgánu vydat o provedení obnovy zápisu ochranné známky rozhodnutí, popř. osvědčení, nelze mu v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu takovou povinnost uložit.

[28] Z uvedených skutečností je tak evidentní, že se stěžovatel žalobou podanou u městského soudu domáhal vydání rozhodnutí za situace, kdy nedošlo k zahájení správního řízení (ať už by se jednalo o žádost o obnovu zápisu ochranné známky, nebo o prostý podnět správnímu orgánu). Městský soud správně dovodil, že v této věci nebylo lze dospět k závěru o nečinnosti žalovaného, resp. k závěru, že tady jsou podmínky pro uložení povinnosti vydat rozhodnutí ve věci samé (nebo osvědčení), protože žalovaného taková povinnost netížila.

[29] K dalším námitkám stěžovatele uplatněným v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud předesílá, že se jimi nelze zabývat, neboť směřují do posouzení věci samé, resp. vůbec nesouvisí s posouzením nečinnosti žalovaného. Judikatura správních soudů je stabilní v názoru, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se nelze zabývat meritem věci. Účelem řízení o tomto typu žaloby je vyslovit závazné stanovisko, zda má žalovaný správní orgán ve věci rozhodnout a zda byl doposud nečinný (srov. např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 4 Ans 8/2006 - 65). Na posouzení nečinnosti žalovaného, tak jak byla žalována u městského soudu, tudíž nemohou mít vliv kasační námitky týkající se povahy správních poplatků za zápis či obnovu zápisu ochranné známky, opožděného provedení zápisu zániku ochranné známky, porušení smlouvy TRIPS (7 let ochrany) nebo užívání nových argumentů žalovaným, jak již ostatně ve svém rozsudku konstatoval také městský soud.

[30] Pouze obecně tak Nejvyšší správní soud konstatuje, že zánik ochranné známky podle § 29 odst. 1 zákona o ochranných známkách nastává přímo ze zákona, jsou-li splněny tam stanovené podmínky. Dle tohoto ustanovení platí, že po uplynutí deseti let ode dne podání přihlášky zanikají práva vlastníka ochranné známky a označení se stává volným; rozhodnou skutečností je marné uplynutí lhůty k podání žádosti o obnovu zápisu. K zániku ochranné známky dochází,

pokračování

aniž by byl vydán úřední výrok (viz R. Horáček a kol.: Zákon o ochranných známkách / Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení / Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, 2. vydání, Praha 2008, s. 208). Poněvadž tedy zánik ochranné známky nenastává zveřejněním této skutečnosti v rejstříku, jedná se toliko o evidenční údaj, který žádným způsobem nezasahuje do práv vlastníka ochranné známky. Opožděné zanesení zániku ochranné známky do rejstříku tak nemohlo zasáhnout stěžovatele na jeho právech.

[31] Ohledně povahy poplatku za obnovu zápisu ochranné známky (stěžovatel v kasační stížnosti směšuje poplatek za zápis a obnovu zápisu ochranné známky, pozn. NSS) Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že se jedná o poplatek za ochranu ochranné známky na dobu deseti let. Podle zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc, byl předmět poplatků vymezen jako „*úkony spojené s činností správních orgánů (dále jen "úkon"), které jsou vymezeny v sazebníku správních poplatků (dále jen "sazebník"). Sazebník je uveden v příloze k tomuto zákonu.*“ V případě předmětného poplatku [položka 123 písm. c) Sazebníku] se jedná se o poplatek za úkon správního orgánu, tj. za provedení evidenčního úkonu v rejstříku ochranných známek. Není-li obnova zápisu ochranné známky provedena (pouze pro nesplnění podmínek žadatelem, viz výše), je předmětný poplatek vrácen (§ 29 odst. 3 zákona o ochranných známkách).

[32] *Obiter dictum* Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vyjádřit se k postupu žalovaného ve věci obnovy zápisu ochranné známky stěžovatele na základě jeho (první) žádosti ze dne 10. 11. 2006. Soud si je vědom, že tento právní rozbor věci jde nad rámec nyní projednávané kasační stížnosti, nicméně, pro právní jistotu účastníků, jej považuje za potřebný. Nejvyšší správní soud tak činí s vědomím již zmiňovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2010, sp. zn. IV. ÚS 298/09, v druhé linii této právní věci, jak byla popsána shora, v němž Ústavní soud mj. uvedl, že „*[d]ůvěra v rozhodovací činnost orgánů státu, at' už jde o rozhodování orgánů moci zákonodárné, výkonné či soudní je jedním ze základních atributů právního státu. Z ústavněprávních hledisek je proto stěžejí akceptovatelné, pokud orgán veřejné moci při výkonu veřejné moci autoritativně přezkoumá a osvědčí určité skutečnosti, čímž vyvolá v jednotlivci dobrou víru ve správnost těchto skutečností a v samotný akt státu, aby následně konstatoval, že ani tak není možné dříve zjištěná pochybení odstranit, resp. předchozí protiprávní stav napravit.*“ V předmětném nálezu bylo také konstatováno, že „*s ohledem na další probíhající řízení o známce zapsané ve prospěch stěžovatelky (tj. rovněž v nyní projednávané věci, pozn. NSS) pak bude na Úřadu i na správních soudech, aby ochranu vlastnictví, zakotvenou v čl. 11 odst. 1 Listiny, aplikovaly v souladu s právem na rovnost, přičemž není možné považovat za rovné podmínky poskytování stejné nebo dokonce vyšší ochrany subjektu, který by nabyl vlastnictví v rozporu se zákonem.*“

[33] Jak plyne ze spisu, přihláška kombinované ochranné známky „POLÁRKA“ byla podána dne 25. 4. 1994 a zapsána byla dne 27. 9. 1995. Podle § 29 odst. 1 zákona o ochranných známkách platí, že zápis ochranné známky platí 10 let ode dne podání přihlášky. Nepožádá-li vlastník o obnovu zápisu, ochranná známka zanikne. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení se zápis ochranné známky na žádost vlastníka ochranné známky obnoví, a to vždy na dalších 10 let. Za podání žádosti o obnovu zápisu je vlastník povinen zaplatit správní poplatek podle zvláštního právního předpisu. Žádost o obnovu zápisu ochranné známky se podává nejdříve ve lhůtě 12 měsíců před skončením doby platnosti, avšak nejpozději v den skončení doby platnosti. Náležitosti žádosti o obnovu zápisu ochranné známky stanoví prováděcí právní předpis. Lhůtu k podání žádosti o obnovu zápisu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout. § 29 odst. 4 dále stanoví, že žádost o obnovu zápisu lze podat nejpozději v dodatečné lhůtě 6 měsíců po uplynutí doby platnosti; v tomto případě musí být správní poplatek podle odstavce 2 zaplacen v dvojnásobné výši. Dle odst. 5 platí, že je-li žádost podána mimo lhůtu uvedené v odstavci 2 nebo 4, považuje se za nepodanou; v tomto případě Úřad žadateli vrátí již zaplacený správní poplatek.

[34] Vycházejí z uvedeného ustanovení, lze dovést, že lhůta pro podání žádosti o obnovu zápisu předmětné ochranné známky uběhla nejpozději dne 25. 10. 2004; jelikož žádost byla stěžovatelem podána až dne 10. 11. 2006, ochranná známka zanikla dne 25. 4. 2004.

[35] Podle § 25 odst. 1 písm. a) předchozího zákona o ochranných známkách platí že „[ú]řad vymaže ochrannou známku z rejstříku, jestliže v řízení zabývaném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu zjistí, že byla zapsána v rozporu s tímto zákonem; v tomto případě se na ochrannou známku hledí tak, jako by vůbec nebyla zapsána.“

[36] Kombinovaná ochranná známka stěžovatele byla podle tohoto ustanovení vymazána rozhodnutím žalovaného dne 26. 4. 2000; rozhodnutí o rozkladu proti tomuto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 4. 2001. Lze tak konstatovat, že od tohoto data se na stěžovatelem přihlášenou ochrannou známku nahlíželo tak, jakoby nikdy nebyla zapsána.

[37] Stěžovatel následně podal proti předmětnému rozhodnutí žalobu, již bylo rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, které nabylo právní moci dne 27. 10. 2006, vyhověno a rozhodnutí o rozkladu bylo zrušeno. Věc se tedy vrátila do stadia rozhodování o nepravomocném (prvostupňovém) rozhodnutí o výmazu ochranné známky ze dne 26. 4. 2000. Žalovaný poté, s ohledem na předmětný rozsudek, dne 1. 11. 2006 vyznačil v rejstříku ochranných známek poznámku *platný dokument – prošlá poshovorací lhůta*. Stěžovatel rovněž v návaznosti na tento rozsudek dne 10. 11. 2006 požádal žalovaného o obnovu zápisu ochranné známky.

[38] Pokud by Nejvyšší správní soud vycházel toliko z ustanovení § 29 zákona o ochranných známkách a ze skutečnosti, že rozhodnutí o výmazu ochranné známky vlastně nikdy nenabylo právní moci a nebral by do úvahy žádné další okolnosti významné pro nyní projednávanou věc, musel by přisvědčit žalovanému, že stěžovatel požádal o obnovu zápisu zjevně až po stanovených lhůtách a k jeho žádosti se správně nepřihlíželo.

[39] V nyní projednávané věci však nastala zákonem nepředvídaná situace, kdy pravomocné rozhodnutí o výmazu ochranné známky podle § 25 odst. 1 předchozího zákona o ochranných známkách reálně platilo od 24. 4. 2001 až do 27. 10. 2006, a tudíž ochranná známka stěžovatele v té době nebyla fakticky žádným způsobem chráněna, neboť se mělo za to, že nebyla nikdy zapsána.

[40] Žalovaný i městský soud jsou toho názoru, že stěžovatel měl o obnovu zápisu ochranné známky požádat ve lhůtě od 25. 4. 2003 do 25. 4. 2004, příp. v poshovorací lhůtě do 25. 10. 2004. Nejvyšší správní soud jejich přesvědčení nesdílí, přestože zákon o ochranných známkách ani jiný právní předpis žádnou jinou lhůtu nestanoví a explicitně není stanoveno ani stavění či přetržení předmětné lhůty v průběhu řízení před soudy.

[41] Výkladem ustanovení § 29 zákona o ochranných známkách lze dovést, že o obnovu zápisu ochranné známky lze požádat pouze v případě, je-li ochranná známka zapsána, případně, je-li zapsána a uplyne doba nejvíce šesti měsíců od uplynutí doby platnosti zápisu (deseti let od podání přihlášky). Podle ust. § 25 odst. 1 předchozího zákona o ochranných známkách ale plyne, jak již bylo uvedeno, že je-li ochranná známka podle tohoto ustanovení vymazána, hledí se na ni tak, jako by k zápisu nikdy nedošlo. Tento stav tady fakticky existoval v době, kdy měl stěžovatel dle platné právní úpravy a dle názoru žalovaného, potažmo městského soudu, požádat o obnovu zápisu jím přihlášené ochranné známky. V této době však nebyl naplněn základní předpoklad pro aplikaci § 29 zákona o ochranných známkách v této věci, tj. existující zápis ochranné známky. Podání žádosti o obnovu zápisu (nezapsané známky) by zcela jistě

pokračování

nezpůsobilo zákonem předpokládaný následek, tudíž obnovení zápisu ochranné známky, protože předmětná ochranná známka v uvedené době zapsána vůbec nebyla a nebylo tak možno ani obnovit její zápis, který *de facto* nikdy nebyl proveden. Skutečnost, že posléze (cca 2 roky po uplynutí lhůt podle § 29 zákona o ochranných známkách) došlo ke zrušení rozhodnutí o výmazu ochranné známky a na tu se pak mělo hledět, jako kdyby nikdy vymazána nebyla a byla po celou dobu řádně zapsána jako platná, ničeho nemění na tom, že v době od 24. 4. 2001 až do 27. 10. 2006 byla tato známka fakticky vymazána, neexistující, nebyla zapsána, nepoživala právní ochrany, a nemohlo proto dojít k obnově jejího zápisu. Tento závěr lze dovodit rovněž z postupu žalovaného, který změnu stavu (vymazané) ochranné známky v rejstříku provedl, jak to sám uvedl, až dne 1. 11. 2006, tedy až po právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu, který svým rozhodnutím založil stav, že ochranná známka pravomocně vymazána nebyla. Před tímto datem takový postup nebyl proveditelný. V uvedené době, tj. před vydáním rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, bylo s ohledem na zásadu presumpce správnosti správních rozhodnutí stále v platnosti pravomocné rozhodnutí o výmazu ochranné známky a jak stěžovatel, tak i žalovaný, jej museli respektovat. Trváním na tom, že měl stěžovatel požádat o obnovu zápisu ochranné známky v době, kdy známka stěžovatele právně neexistovala, by bylo porušením nejen posledně uvedené zásady, nýbrž i zásady právní jistoty a důvěry v právní řád. Stěžovatel o obnovu zápisu nepožádal nikoliv proto, že nedbal ochrany svých práv, nýbrž v důsledku (následně deklarované) nezákonnosti způsobené žalovaným, a tudíž mu to nelze přičítat k tíži. Neobnovením zápisu ochranné známky stěžovatele tak došlo k porušení jeho veřejných subjektivních práv, přičemž zákon neobsahuje výslovné řešení podobné situace. Z hlediska ochrany vlastnického práva, mezi které patří i právo plynoucí z ochranné známky, je takový stav rozporný s čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Z tohoto hlediska je proto třeba hledat řešení.

[42] Zákon o ochranných známkách v § 29 odst. 4 výslovně upravuje tzv. poshovovací lhůtu, tj. dodatečnou šestiměsíční lhůtu po uplynutí doby platnosti, kdy lze nejpozději podat žádost o obnovu zápisu. Tato lhůta plyne z článku 5*bis* Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví, podle něhož k zaplacení poplatků stanovených pro zachování práv průmyslového vlastnictví musí být povoleno alespoň šestiměsíční poshovění. Nejvyšší správní soud má za to, že tato lhůta měla být žalovaným vztažena rovněž na případ stěžovatele. Ten se nikoliv vlastním přičiněním dostal do situace, kdy účinně mohl požádat o obnovu ochranné známky až po zrušení nezákonného rozhodnutí žalovaného, jímž byl potvrzen její výmaz. Tím došlo k obnovení „platnosti“ zápisu předmětné ochranné známky. Bylo by zjevně proti shora uvedeným principům právního státu trestat stěžovatele nemožností zachování existence ochranné známky v důsledku předchozího nezákonného postupu žalovaného správního orgánu. Počátek poshovovací lhůty podle § 29 odst. 4 zákona o ochranných známkách proto podle Nejvyššího správního soudu v této věci nutno vztáhnout k právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu, jímž došlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného a tudíž i k „obnovení“ platnosti zápisu stěžovatelovy ochranné známky. Lze tak uzavřít, že žádost stěžovatele ze dne 10. 11. 2006, tj. dva týdny po právní moci předmětného rozsudku, bylo lze posoudit jako včasnou.

[43] Z postupu žalovaného, jenž nejprve vyzval stěžovatele k úhradě správního poplatku dne 13. 11. 2006 a následně s ním komunikoval prostřednictvím přípisů, v nichž odkazoval na nutnost vyžádání si odborného stanoviska pro posouzení této žádosti, je zřejmé, že sám měl pochybnost, zda je jím později aplikovaný postup správný. Až dne 18. 5. 2007 rozhodl žalovaný o vrácení správního poplatku s tím, že žádost nebyla podána ve lhůtě.

[44] Je tak evidentní, že byl postup žalovaného v řízení o (první) stěžovatelově žádosti o obnovu zápisu ochranné známky nezákonný, neboť, jak již bylo objasněno, při přezkumu

podané žádosti o obnovu zápisu zkoumá správní orgán toliko, zda je podána ve lhůtě, zda má požadované náležitosti (označení ochranné známky a podpis) a zda byl zaplacen poplatek. Poněvadž stěžovatelova žádost o obnovu zápisu uvedené náležitosti obsahovala a shora bylo zdůvodněno, proč měla být posouzena jako včasná, měl žalovaný na jejím základě provést obnovu zápisu stěžovatelovy ochranné známky.

[45] Přes všechno uvedené však není v současnosti na místě žaloba proti nečinnosti žalovaného; ta by byla možná pouze v případě, bylo-li by uvedenou žádostí zahájeno správní řízení, k čemuž, jak již bylo také vysvětleno, nedošlo. V úvahu by tak připadala pouze žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 an. s. ř. s., neboť zásahem je i nečinnost správního orgánu, která nespočívá v nevydání rozhodnutí nebo osvědčení. V podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, publikované pod č. 2206/2011 Sb., v němž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval odlišením tří základních žalob ve správním soudnictví. Dospěl mj. k závěru, že „*[v]ěcný rozsah tří základních typů žalob v řízení podle s. ř. s. je nutno v pochybnostech vykládat tak, aby pokud možno každý úkon veřejné správy směřující vůči jednotlivci a zasahující do sféry jeho práv nebo povinností (tj. stanovící mu nové povinnosti, které dosud neměl, anebo odmítající jej zbavit určitých povinností, které již má; přiznávající, anebo odmítající mu přiznat určitá jednotlivcem nárokováná práva; jinak zasahující do jeho právem chráněné sféry konáním, anebo opomenutím, tedy mj. i nekonáním v případě, že právo stanovuje povinnost veřejné správy za stanovených podmínek konat, at' již předepsanou formou, anebo fakticky) byl podroben účinné soudní kontrole.*“ Za nezákonný zásah lze proto považovat též neprovedení požadovaného úkonu – obnovy zápisu ochranné známky. Obdobně bylo judikováno o povaze záznamu podle § 7 a 8 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů (viz. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98).

[46] Podle § 82 s. ř. s. platí, že „*[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*“

[47] Podle § 84 s. ř. s. musí být žaloba „*podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Zmeškání lhůty nelze prominout.*“

[48] S ohledem na genezi věci je nutno konstatovat, že lhůty pro podání předmětné žaloby již marně uplynuly a taková žaloba by musela být jako opožděná odmítnuta. Je tomu tak proto, že o nezákonném zásahu, tj. o neprovedení obnovy zápisu ochranné známky, stěžovatel prokazatelně nabyl vědomost poté, co bylo rozhodnuto o vrácení poplatku za obnovu zápisu rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 5. 2007, resp. jeho právní mocí, tj. 22. 5. 2007; posledně uvedeným datem stěžovateli začala plynout subjektivní lhůta pro podání žaloby proti nezákonnému zásahu. Ta uplynula dne 23. 7. 2007. Následná cca 6 let trvající komunikace s žalovaným již na této skutečnosti nemohla ničeho změnit a žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podaná po uvedené lhůtě by musela být jako opožděná odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[49] Nejvyšší správní soud se proto také nezabýval tím, zda by s ohledem na skutkovou a právní složitost věci stěžovatelem podaná žaloba, po případném doplnění na výzvu soudu, neobstála jako žaloba zásahová, neboť ani takto vstřícný postup soudu by nemohl vést k jejímu věcnému projednání.

pokračování

[50] Ze všech výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele důvodnou a nezbylo mu, než ji rozsudkem zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.)

[51] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu